

els anys 1836 i 1851 l'Estat expropià a l'Església pràcticament totes les finques amb les rendes de les quals se sostenia. I volia parlar-ne perquè a l'arxiu parroquial de Sta. Eulàlia hi ha bona documentació de com anaren les expropiacions a les parròquies de la baronia de Montbui (Lliçà d'Amunt, Palaudàries, Santa Eulàlia, L'Ametlla, Bigues, Riells) però —mireu per on!— m'he encallat a parlar no pas de l'origen històric de la paga de l'Estat als capellans, sinó d'on van a parar pràcticament les pagues de molts capellans en uns moments d'ignorància i desprestigi de l'Església; perquè és ben cert que, tot d'un plegat, després d'un temps de tantes reunions per les rectories i després de tanta solidaritat, s'ha girat una ventada d'antipaties i de burles sornegueres que ens volen dividir.

Qui trencarà l'amistat?

Aleshores de l'expropiació, els perjudicats foren els treballadors de la terra perquè... de comprar-la ells: no res! i d'haver d'entendre's amb uns amos o uns altres, els segons, els burgesos que compraven les finques subhastades a l'Església, foren més mal carats i més exigents.

Avui, que els polítics facin, i que els eixerits diguin, jo penso que, amb fe o sense fe, el que hauríem de defensar és la nostra amistat entre veïns d'un mateix poble, units a una mateixa sort; que en aquest món es pot prescindir de moltes coses: del cafè, del cotxe, del pa blanc..., i fins i tot de compartir una mateixa fe!, però del que no ens podem estar és de mirar-nos amb la cara alta, de fit a fit, i sentir-nos germans.

Pere Farriol i Vinyes, prev.

